

Az Úr Lelke Üzen

Kerekegyházi Szent István Egyházközség tájékoztatója

2026. XXVIII. évfolyam 2. szám

Feltámadás- Mennybemenetel- Pünkösd

„...erőt kaptok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig.” (ApCsel 1,8)

Hittanverseny

A Kalocsa-Kecskemét Főegyházmegye Esperes Kerületi hittanversenye Kecskeméten április 18-án került megrendezésre. Kerekegyházáról két csapat indult 7-8 évfolyamon. Jézus követői csapat tagjai: Gulyás Zoltán, Borbély Petra, Pál Zsombor
Manna falók csapat tagjai: Kaldenekker Judit, Kürtösi Gábor, Sápi Katalin
Mindkét csapat szép eredményt ért el, nagyon büszke vagyok rájuk. A Jézus követői csapat továbbjutott az Egyházmegye döntőjébe amit, Nagybaracskán rendeztek meg. Itt a 9 győztes csapat közül sikerült a második helyezést elérni. Nagyon köszönöm a szorgalmukat, lelkesedésüket, kitartásukat. Köszönöm a hitoktató társaim segítségét is, az értünk mondott imádságokat.

Szabóné Mozsárik Györgyi hitoktató

Pünkösdi várakozás

„Amikor beteltek Pünkösdnek (Pentecostesnek, vagyis az Ószövetségben már előre jelzett ötvenes számnak) napjai, az apostolok mind együtt voltak ugyanazon a helyen; zaj támadt hirtelen az égből, mint a heves szélvész... és beteltek Szentlélekkel.” (ApCsel 2,1-11.) Krisztus tehát teljesítette ígérését: **„Kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót küld nektek...”** A Szentlélek elküldése teljesíti ki a Húsvét ünnepét, mert Húsvét hatásai csak Pünkösöd után a Szentlélek által kezdhettek érvényesülni. Ferenc pápa szavaival **„Hagyjuk, hogy a Szentlélek vezessen bennünket. Hagyjuk, hogy Ő szóljon szívünkhöz és ezt mondja: Isten a szeretet, mindig vár ránk, Ő az Atya és úgy szeret bennünket, mint egy valódi apa, valóban szeret minket. Ezt mondja a Szentlélek szívünknek. Halljuk meg a Szentlélek szavát, hallgassuk meg a Szentlelket és haladjunk előre a szeretet, az irgalmasság és a megbocsátás útján!”** Áldott Szentlélek hívást, várást, együttünneplést kívánva.

Norbi atya

Krisztus feltámadása e a történelem legjelentősebb eseménye?

Krisztus feltámadása volt az az esemény, amely Isten szerető arcának felfedésével megváltoztatta az egész világot, de életünknek a Krisztussal való találkozás ad értelmet. Egy nagyapa, sőt dédapa, akinek – hasonlóan a százhusz éves Mózeshez – „szeme sem tört meg, frissessége megmaradt”, (MTörv 34, 7), a minap megkérdezte már felnőtt, 25-30 éves unokáitól, hogy mi volt az az esemény, amely (jelenleg) a leginkább kihatott az életükre? E megkeresztelt emberek közül egyikük sem válaszolta azt, hogy „a Feltámadás”, és ez bizony sajnálatos Húsvét napján. Mindnyájan a Covidot jelölték meg. Ugyanezt a kérdést tettem fel barátoknak a templom előtti téren. Két dologban állapodtak meg, egyforma hangsúllyal. Az egyik a New York-i ikertornyok elleni 2001. szeptember 11-i támadás. A látvány rémisztő és hihetetlen volt! Ugyan ki hitte volna, hogy a tornyoknak ütköző két repülőgép az összeomlásukat okozza? A másik, más módon megdöbbentő lökőhullám a mi amerikanizált európai generációink számára a berlini fal leomlása volt 1989. november 9-én.

A történelem során voltak még talán nagyobb visszhangot kiváltó események is: a jeruzsálemi templom két lerombolása: az első alkalommal Kr. e. 587-ben a babilóniaiak által, második alkalommal pedig Kr. u. 70-ben, amelynél már jelen voltak az első keresztények, akik visszaemlékeztek Jézusnak a templomot csodálókhoz intézett figyelmeztetésére: „Jönnek

majd napok, amikor abból, amit most itt láttok, nem hagynak követ kövön, mind lerombolják.” (Lk 21, 6) E szavak vezetik be az evangéliumban azt az apokaliptikus beszédet, amelyben Jézus bejelenti visszajövetelét a dicsőségben: „*Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljetez attól, ami majd bekövetkezik és megállhassatok az Emberfiának színe előtt.*” (Lk. 21, 36)

A Templom pusztulása elképzelhetetlen lelki megrázkódtatást okozott, annál is inkább, mivel az elsőt követte a babiloni fogság, míg a második után még ennél is szörnyűbb megpróbáltatás következett: Isten hallgatása. Egyetlen próféta sem szólt azóta Isten megbízásából, ami számunkra keresztények számára logikus, hiszen a Kinyilatkoztatás Jézus Krisztusban valósult meg: Ő jelenti a Kinyilatkoztatás teljességét azzal, hogy feltámadt és felment a mennybe, ahol az Atya jobbján ül. Hogyan lehetséges tehát az, hogy Krisztus feltámadását nem annak látjuk, ami valójában, hogy nem tűnik számunkra még a történelem legfontosabb eseményénél is nagyobb horderejű történésnek: olyan eseménynek, amely értelmet ad a történelemnek, olyan eseménynek, amely még ma is aktuális és amelyet megjelenítünk

minden egyes szentmisén? Valóban feltámadt! A Feltámadás által válaszolható meg az emberiségnek a saját identitására, eredetére és céljára vonatkozó három kérdése: Kik vagyunk? Honnan jövünk? Hová tartunk? Húsvét napja ezekre más módon ad sokkal biztosabb válaszokat, mint Paul Gauguin képe, amely többé-kevésbé ugyanezt a címet viseli, de módosított sorrendben, hogy megfeleljen a Szentháromságnak. „Honnan jövünk? Mik vagyunk? Hová tartunk?” – ezt a címet adta Gauguin, aki tudta, hogy az Atyától jövünk, a Fiú testvérei vagyunk, és elfogadjuk a Lélek vezetését.

Kik vagyunk? Isten gyermekei, örökbefogadott fiai mindazok számára, akik hiszik, hogy Jézus Krisztus az Isten fia, az élet, teremtésünk és üdvösségünk szerzője.

Honnan jövünk? A hazugság sötétségéből mindazok számára, akik látták a fényt, éppúgy, mint az a szent Mária Magdolna Húsvét napján, akit Jézus megszabadított démonjaitól.

Hova tartunk? Az Atya házába, amelyhez Krisztus a kapu és az út. A Királyság kapuit annak a Krisztusnak a feltámadása és mennybemenetele nyitotta meg, aki a mennyország kulcsait, a bűnök megbocsátásának kulcsait egyházára bízta.

Találkozás Krisztussal. Krisztus feltámadása ad értelmet a történelemnek. Ez az esemény változtatta meg az egész világot azzal, hogy felfedte Krisztus szeretetének arcát, de életünk értelmét a Krisztussal való találkozás adja meg. Jézus az, akihez tanítványai eljönnek a sírhoz, ő az, az élő és feltámadt Jézus, aki megmutatja magát nekik, szenvedésének dicsőséges nyomait viselve. Kapcsolatunk Krisztussal szívünk tüze, Isten szeretetének tüze, amely lángol bennünk, mint az égő csipkebokor, anélkül, hogy felemésztene. ***„Ti szomjazók, gyertek a vizekre mind, és bár nincsen pénzetek, siessetek ide! Vegyetek ingyen gabonát és egyetek, vegyetek pénz nélkül bort és tejet.” (Iz 55, 1) „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.” (Mt 11, 28)***

Én vagyok a világ világossága, mondja Jézus. ***„A hegyen épült várost nem lehet elrejtteni. S ha világot gyűjtának, nem rejtik a véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban.” (Mt 5, 14-15)***

El voltunk veszve. Krisztus eljött, hogy teljes valónkban feltárja nekünk emberségünket és életünk értelmét: élni Isten szeretetéből, isteni, örökkévaló és legszentebb Háromságában. Minden alkalommal, amikor keresztet rajzolunk magunkra, a szeretetnek ez a kiáltása lángol bennünk: feltámadt! Azért, hogy Isten szeretetének tüzeiből élhessünk. /Lancrey-Javal atya, a párizsi Könyörületes Szűz templom plébánosa magyarázta a Húsvét vasárnapjának evangéliumát (Jn 20, 1-9)./ Fordította: Dr. Fedineczné Vittay Katalin, Forrás: Aleteia

A feltámadás öröme

A keresztény hit középpontjában nem pusztán egy erkölcsi tanítás, vallási hagyomány vagy lelki vigasz áll, hanem a húsvéti esemény: Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása. A feltámadás öröme ezért nem felszínes

derű, nem vallási optimizmus, hanem annak a felismerése, hogy Isten véglegesen belépett az emberi történelem legsötétebb pontjába, és a halálon keresztül is életet ajándékozott. A Katolikus Egyház Katekizmusa szerint Krisztus feltámadása a keresztény hit „csúcspontja”, mert igazolja Jézus isteni küldetését, beteljesíti az Írásokat, és megnyitja az ember számára az új élet lehetőségét (KEK 1994, 638–655. §).

A húsvéti öröm első tanúi nem diadalmas emberek voltak, hanem megrendült, féltő és bizonytalan tanítványok. Az evangéliumok beszámolóit szerint az asszonyok sírhoz menetele, Mária Magdolna könnyei, az emmauszi tanítványok csalódottsága és az apostolok zárt ajtók mögötti félelme mind azt mutatják, hogy a feltámadás öröme nem emberi önszuggesztíóból született. A tanítványok nem egyszerűen „hinni akartak” valamiben, hanem találkoztak a Feltámadottal, aki nevükön szólította, békével köszöntötte és küldetéssel bízta meg őket (Jn 20,11–18; Lk 24,13–35; Jn 20,19–23). Ezért a húsvéti öröm alapja nem hangulat, hanem találkozás.

A feltámadás öröme mindenekelőtt az élet győzelmének öröme. Krisztus feltámadásában Isten nem egyszerűen visszafordította a halált, hanem új teremtést kezdett. Pál apostol ezért írja, hogy ha Krisztus nem támadt fel, akkor a keresztény hit üres volna; ha azonban feltámadt, akkor ő „az elsők zsengeje” azok közül, akik elhunytak (1Kor 15,14–20). A húsvéti öröm tehát nem menekülés a halandóság elől, hanem annak hite, hogy a halál nem az utolsó szó az emberről. A keresztény remény nem tagadja a szenvedést, a veszteséget és a gyászt, hanem ezek között is azt vallja: az ember végső rendeltetése nem a pusztulás, hanem az Istennel való élet (XVI. Benedek 2007, 2–3. §).

Ez az öröm szorosan kapcsolódik a bűnbocsánat tapasztalatához is. A feltámadt Krisztus első ajándéka tanítványainak a béke: „Békesség nektek!” Ez nem udvariassági köszöntés, hanem a kiengesztelődés evangéliuma. A keresztény ember húsvéti öröme abból fakad, hogy Isten irgalma erősebb az ember hűtlenségénél. Péter tagadása, Tamás kételye, az apostolok félelme nem zárta ki őket Krisztus szeretetéből. Éppen ez mutatja meg, hogy a

feltámadás nem a hibátlanok jutalma, hanem az irgalom új kezdete azok számára, akik engedik, hogy Krisztus újjáteremtse őket (Ferenc pápa 2013, 3. §; KEK 1994, 654. §).

Az Egyház életében a feltámadás öröme liturgikus és közösségi valóság. A vasárnap, az „Úr napja” nem pusztán heti pihenőnap, hanem a húsvét heti visszhangja. A keresztény közösség minden Eucharishtiában a meghalt és feltámadt Krisztussal találkozik, ezért a liturgia nem csupán emlékezés, hanem részesedés a húsvéti misztériumban. A II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint a liturgia Krisztus papi művének gyakorlása, amelyben az Egyház a földi jelek által kapcsolódik az üdvösség művéhez (II. Vatikáni Zsinat 1963, 5–7. §). A húsvéti öröm ezért nem magánérzés, hanem az Egyház közös hálaadása.

A feltámadás öröme ugyanakkor küldetést is ad. A Feltámadott nem azért jelenik meg tanítványainak, hogy bezárja őket egy vallási emlék biztonságába, hanem azért, hogy elküldje őket: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket” (Jn 20,21). A húsvéti öröm tehát missziós természetű. Aki valóban találkozik a Feltámadottal, nem tarthatja meg magának ezt az örömet. Ferenc pápa szerint az evangélium öröme abból fakad, hogy Krisztus mindig újra képes megújítani az ember életét, és ebből a megújult életből fakad az Egyház missziós lendülete (Ferenc pápa 2013, 1. és 11. §).

A világ szempontjából a feltámadás öröme a remény társadalmi erejét is jelenti. A keresztény ember nem azért remél, mert nem látja a világ sebeit, hanem azért, mert a húsvéti hit fényében tudja: a szenvedés, az igazságtalanság, az erőszak és a halál nem végleges hatalmak. A *Gaudium et spes* szerint Krisztus feltárja az embernek önmaga teljes értelmét, mert benne válik világossá az ember méltósága és hivatása (II. Vatikáni Zsinat 1965, 22. §). Ezért a feltámadás öröme nem passzív vigasz, hanem cselekvő remény: arra indít, hogy az ember az életet, a békét, az igazságosságot és a szegények méltóságát szolgálja.

A húsvéti öröm különösen fontos egy olyan korban, amelyet gyakran félelem, bizonytalanság, magány és jövőtlenség jellemez. A feltámadás hite nem egyszerű választ ad minden emberi kérdésre, hanem új alapra helyezi azokat. A keresztény ember is gyászol, küzd, szenved és kérdez, de nem remény nélkül. A Feltámadott jelenléte azt jelenti, hogy Isten nem hagyja magára az embert a veszteségben sem. Ez az öröm csendesebb és mélyebb, mint a pillanatnyi boldogság: olyan belső bizonyosság, amely a szenvedés közepette is képes megőrizni az élet értelmét.

A feltámadás öröme a keresztény élet szíve. Abból fakad, hogy Krisztus él, a halál hatalma megtört, a bűn nem végleges, és az ember meghívást kap az új életre. Ez az öröm az Egyházban liturgiává, közösséggé és misszióvá válik; a világban pedig reménnyé, irgalommá és felelős cselekvéssé. A húsvéti ember nem azért örül, mert minden könnyűvé vált, hanem azért, mert Krisztus feltámadásában Isten végleg megmutatta: az élet, erősebb a halálnál.

Irodalom: Ferenc pápa (2013): *Evangelii gaudium*. Apostoli buzdítás. Vatikán. II. Vatikáni Zsinat (1963): *Sacrosanctum Concilium*. Konstitúció a szent liturgiáról. II. Vatikáni Zsinat (1965): *Gaudium et spes*. Lelkipásztori konstitúció az Egyházzal a mai világban. Katolikus Egyház Katekizmusa — KEK (1994): Budapest: Szent István Társulat. XVI. Benedek (2007): *Spe salvi*. Enciklika a keresztény reményről. Vatikán. Szentírási alaphelyek: Mt 28,1–10; Lk 24,13–35; Jn 20,1–29; ApCs, 2,22–36; 1Kor 15,14–22. Lejegyezte:

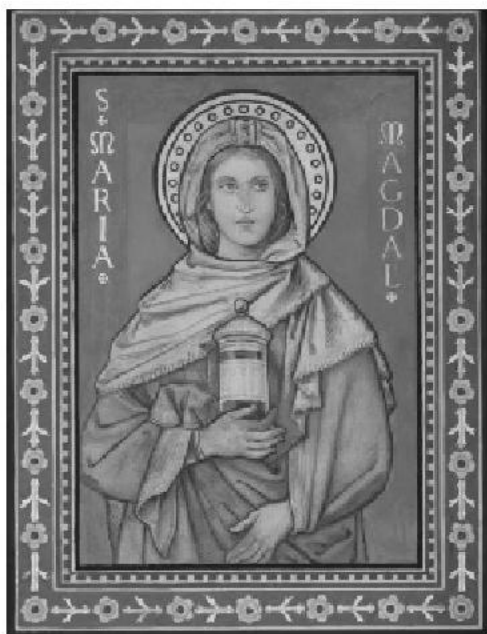
Dr. Makkos Nándor

Szent tanúk a húsvéti idő gazdagítására

Az alábbi cikket Stephen Beale írta és Dr. Süle Katalin fordította, amihez a forrás a crisismagazine.com volt. Az alábbi írással húsvéti emlékeinket gazdagíthatjuk és erősíthetjük.

„Húsvétvasárnapot követően kezdődik a húsvét liturgikus ideje. A húsvéti idő 50 napja Pünkössdel bezárólag alkalmat ad az elmélkedésre arról, hogy mit jelent a feltámadás személyes hitünkben, éppúgy, mint az ezt megelőző nagyböjti 40 nap Jézus szenvedésének és halálának mélyebb értelmének felfedezésére. Íme, **öt, hitünket gazdagító szent kísérő a húsvéti időre**, akik közvetlenül kapcsolódnak Krisztus feltámadásának húsvéti misztériumához. Életük és szavaik a feltámadás igazságának más-más szempontjára világítanak rá.

1. Szent Mária Magdolna – az első szemtanú

A feltámadásnak számos kezdeti tanúja volt – de ki volt az, aki elsőként láthatta meg a feltámadt Krisztust? János Evangéliuma 20. fejezete szerint Szent Mária Magdolna: aki, amikor a sírt üresen találta, Péterhez szaladt és beszámolt neki. Péter elment a sírhoz, hogy bizonysgot szerezzen, de látván, hogy az valóban üres, visszatért a többi tanítványhoz. Nem így „Mária Magdolna, aki ott állt a sír előtt és sírt” (Jn. 20, 11). Amint ott állt, kisvártatva megjelent egy férfi és megszólította: „Asszony, miért sírsz?” (Jn. 20,15). Később világossá vált számára, hogy a férfi Jézus. Mit tanít Mária

Magdolna? Nagy Szent Gergely pápa egyik homíliájában így értekezett:

„El kell gondolkoznunk azon, hogy ennek az asszonynak a lelkében milyen nagy szeretet lángolt; a tanítványok ugyanis hazamentek, ő azonban el nem mozdult az Úr sírjától. Mivel nem találta, kérdezősködött utána, sírva kereste; izzott benne a szeretet, és lángolóan

vágyódott az elvittnek hitt Krisztus után. Ezért volt az, hogy egyedül ő látta meg akkor az Urat, mert ott maradt, hogy keresse. Ebből láthatjuk, hogy az állhatatosság minden jócselekedetnél lényeges. Az Igazság szava is megerősíti ezt: Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog (Mt. 10, 22).” Magdalai Mária története ma is megszólít. Bizonyos értelemben minden keresztény ott áll vele a sírnál Istenre várva, Krisztus után sóvárogva. Mindannyian átérezzük a belső nyugtalanságot és szorongást, ami lelkét mardosta Krisztus hiányával szembesülve. Osztózzunk Mária Magdolna buzgó istenkeresésében! Maradjunk mi is hitben állhatatosak a legvégsőig! Szent Mária Magdolna ábrázolása a Pécsi Székesegyházban –
Fotó: Pécsi Egyházmegye

2. Szent Péter és az üres sír.

Miután Mária Magdolna és más asszonyok hírül adták, hogy Jézus sírja üres, Péter pontosan azt tette, amit – vélhetően – bármelyikünk tett volna: a sírhoz sietett, hogy saját szemével győződjék meg az elmondottakról. A jelenetről Lukács Evangéliuma így tudósít (Lk. 24,12):
„Péter mégis menten felkelt, és a sírhoz futott. Benézett, de csak a lepleket látta. Hazament, és magában igen csodálkozott a történeten.”

Péter üres sír feletti 'csodálkozásának' leírása eszünkbe juttatja Szent II. János Pál szavait, amelyeket pápaságának vége felé vetett papírra. Egyik enciklikájában ugyanis a szent pápa az „eucharisztikus csodálkozás” 'élenkítésére' szólított fel. Az idei húsvéti időszak számunkra is kínálkozó alkalom, hogy Szent Péter példáját követve elcsodálkozzunk a feltámadás misztériumán.

Hogyan élénkíthetjük fel szívünkben a feltámadás felett érzett csodálkozást?

Fontos aláhúzni, hogy az Eucharisztia és a feltámadás feletti csodálkozás összefüggenek. Magától értetődik, hogy a feltámadás nélkül nem kaphatnánk az Eucharisztia ajándékát sem. Valójában a kapcsolat ennél is szorosabb: nem véletlenül említi Szent II. János Pál az eucharisztikus csodálkozás eredeti példáját, amikor is az emmauszi tanítványok „fölsírték Őt a kenyértörésben” (Lk 24,35). Mi több, ez volt Krisztus egyik első megjelenése feltámadása után. Ez az esemény arra készítet, hogy új megvilágításban szemléljük az Eucharisziát – tudniillik mint a feltámadt Krisztus megtapasztalásának módját.

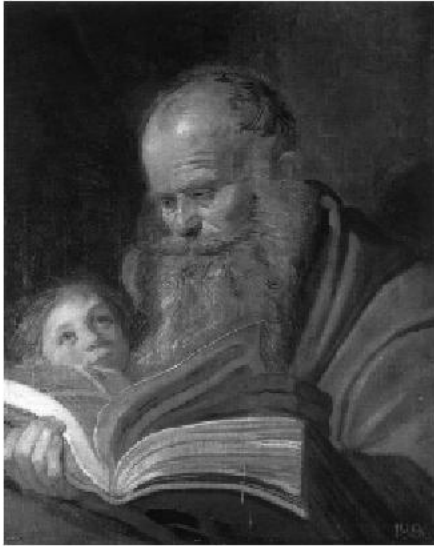
Szent Péter és Szent Pál ábrázolása a Pécsi Székesegyházban – Fotó: Pécsi Egyházmegye

3. Szent Pál a damaszkuszi úton.

Péterrel és Mária Magdolnával ellentétben Szent Pál nem volt szemtanúja az üres sírnak, ami különleges jelentőséget kölcsönöz a feltámadt Krisztussal való találkozásának. Krisztus megjelenése Pálnak a damaszkuszi úton azért is lényeges, mert cáfolja azokat a kétkedő állításokat, amelyek szerint a feltámadás pusztán a jézusi tanítványok élénk fantáziájának szüleménye. Pál nemcsak hogy nem tartozott az eredeti tanítványok közé – Pál üldözte a tanítványokat. A damaszkuszi történet azért is figyelemreméltó, mert a feltámadás utáni összes többi jelenéstől eltérően Jézus mennybemenetele után történt. Ez is aláhúzza Jézus jelenlétének tartós valóságát. Szent Pál így értekezik a feltámadás keresztény hitben elfoglalt központi helyéről:

„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a hitetek, mert még mindig bűneitekben vagytok. Sőt azok is elvesztek, akik Krisztusban haltak meg. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél szánalomra méltóbbak vagyunk.” (1Kor 15, 16-19) Leszögezhetjük, hogy feltámadás nélkül a kereszténység nem létezne. Jézus bölcs tanítóként, csodatevőként, esetleg földi Messiásként vonult volna be a történelembe. A feltámadás a legkézzelfoghatóbb bizonyítéka annak az igazságnak, hogy Jézus a Krisztus, a megtestesült Isten. Szívleljük meg Szent Pál szavait, és tegyük a feltámadás igazságát hitünk és imádságunk középpontjává!

4. A 'pótapostol' – Szent Mátyás.

Szent Mátyásról vajmi keveset árul el a Szentírás, mindössze két alkalommal említi. Ám története jól szemlélteti a feltámadás központi szerepét a korai kereszténységben, és különösen abban, hogy mit jelentett keresztény apostolnak lenni. A mennybemenetel után az apostoloknak 'rendet kellett tenniük saját házuk táján', számol be az Apostolok Cselekedetei első fejezete. Be kellett tölteni Júdás megüresedett helyét a tizenkettő között. A tisztségre végül az általunk Szent Mátyásként ismert férfit sorsolták. Szent Péter a jelölés meghirdetésekor elmondta az egybegyűlteknél, hogy a jelöltnek azok közül kell kikerülnie, akik Jézussal tartottak teljes földi működése alatt, a keresztségétől a mennybemeneteléig. De pontosan mi volt az új apostol hivatása? Aranyszájú Szent János szerint semmiképpen sem az, hogy tanúságot tegyen Jézus működéséről. Sem csodáiról. Mátyás arra kapott meghívást, hogy „tanúskodjék az Ő feltámadásáról”, áll az Apostolok Cselekedeteiben.

Kijelöltek hát kettőt, közülük a sors Mátyásra esett (ApCsel 1,23.). (Mellesleg el lehet képzelni, milyen nyomorult érzés lehetett elveszíteni a választások választását! Mi több, még a névteleséget sem kapott a vesztes. A Szentírás ugyanis pontosan tudósít személyéről, ő volt „József, akit Barszabbásznak vagy más néven Jusztusznak is hívtak”.) Mitől több Szent Mátyás mégis egyszerű lábjegyzetnél az Apostolok Cselekedeteiben? A német író, Otto Hophan Az apostolok című könyvében így fogalmaz:

Mátyás apostol a sötétség felderülését, a szakadék áthidalását, egy új korszak kezdetét jelenti. Nem tartozott az eredeti tizenkettő közé. „Amikor pedig (Júdás) lezuhant” (ApCsel 1, 18) az apostolok közül, Mátyás ott volt, hogy elfoglalja a helyét. Ő az egyetlen apostol, akit a megfeszített Krisztus halála után választottak ki. ...Mátyás apostol öröm a keresztény szívnek. Borzasztó lett volna ugyanis, ha az apostolok nemes sora Júdás bűnös arcával zárul. Helyette ez a szelíd és tiszteletreméltó öregember zárja a sort. A figyelem ösztönösen is elfordul a nyomorult Júdástól és az utolsó, a jó apostolra szegeződik. A kérdés tehát az, hogy

miként tudunk magunk is, mint Szent Máttyás, tanúságot tenni a feltámadásról? Fotó: Museum of Western and Eastern Art, Odessa.

5. Hitetlen Tamás.

Szent Tamás hivatalosan az építészek védőszentje, emellett fontos tanulság azoknak – sokunknak, ha nem mindannyiunknak -, akik életük egy pontján elbizonytalanodtak a hitben vagy konkrétan a feltámadásban. Reakciója a feltámadás hírére évszázadok távlatából is sokatmondó. János Evangéliuma szerint, amikor a többiek elmondták „Láttuk az Urat”, Tamás azt válaszolta, „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem.” (Jn. 20,25). Nyolc nappal később, Jézus megjelent Szent Tamásnak és a többi

tanítványnak, és „Tamáshoz fordult: „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és tedd oldalamba!” (Jn. 20,27) Jézus ezt követő szavai minket is szólítanak – „S ne légy hitetlen, hanem hívő!” (Jn. 20,27) Kialtsuk Szent Tamással válaszul: „Én Uram és Istenem!” **Az öt húsvéti szent mindegyike** mást tanít a feltámadásról. Szent Mária Magdolna megtanít megélni a feltámadás misztériumát saját életünkben – azt, hogy Krisztus meghalt, Krisztus feltámadt, de Krisztus még sincs velünk, legalábbis testi mivoltában. Ehelyett a végső időkben visszatér. Ezért, mint Mária Magdolna, mi is arra vagyunk meghívva, hogy szilárd hitben várjuk Krisztus második eljövetelét, abban a reményben, hogy Istenben nem fogunk csalatkozni.

Szent Péter buzdít, hogy élesszük fel magunkban a feltámadás igazsága felett érzett csodálkozást. Szent Pál megtanít arra, hogy hitbéli fejlődésünk során bármikor tapasztalhatjuk ezt az igazságot – még azokban az időkben is, amikor Isten ellen küzdünk. Szent Máttyás pedig meghív, hogy tegyünk tanúságot az igazságról. Azonban mind közül Szent Tamás története a legmellbevágóbb. Ő a kételkedőkhöz szól, – tulajdonképpen minden hívőhöz. Krisztus Szent Tamás kételkedésére adott válasza, úgy tűnhet, nem tudja eloszlatni a mi kétségeinket. Tamás megérinti Krisztus sebeit, mi viszont nem tehetjük ezt. Tamás története azt üzeni ugyanakkor, hogy a kételkedés normális – a hitbéli fejlődés része. Példája meghív,

hogy szüntelenül keressük az igazságot, mindaddig, amíg bizonyosságot nem nyertünk, hogy megtaláltuk – mint Tamás Krisztus sebeinek érintésekor”. Szent Tamás (Diego Velázquez festménye, 17. század) – Fotó: Wikipédia

Urunk mennybemenetelének ünnepe

Ascensio Domini – a húsvét utáni hetedik vasárnapon ünnepeljük, hogy kereszthalála és feltámadása után negyven nappal mennybe ment Krisztus Urunk. Az ősegyház a IV. századig a Szentlélek eljövételével együtt, pünkösdkor ünnepelte.

*Ki az, aki fölmege? Ugyanaz, aki leszállt.
Azért szálltál le, Uram, hogy meggyógyíts,
azért szálltál fel, hogy fölemelj.
Ha magamtól emelkedem fel, elesem,
de ha te emelsz fel, sértetlen maradok...
Neked, aki feltámadsz, ezt mondom:
Uram, te vagy a reménységem;
neked, aki a mennybe szállsz:
te vagy az én menedékem.
(Szent Ágoston)*

Áldozócsütörtök vagy áldozónap húsvét után a negyvenedik nap; 1918-ig ekkor zárult a húsvéti szentáldozás ideje, ebből ered az ünnepnap egyedülálló, magyar neve: áldozócsütörtök. Jelenleg pünkösöd vasárnapján az esti szentmiséig tart a húsvéti idő.

Urunk mennybemenetelét az ősegyház a IV. századig a Szentlélek eljövételével együtt, pünkösdkor ünnepelte. De ekkortól a Szentírásból ismert húsvét utáni negyvenedik napra került. Így a nyugati kereszténységben legkorábbi lehetséges dátuma április 30, a legkésőbbi június 3.

A XII. századtól kezdett elterjedni az ünnephez kapcsolódó körmenet szokása. A középkori és kora újkori Magyarországon szokás volt, hogy az áldozócsütörtöki misén a mennybemenő Krisztust ábrázoló szobrot kötelekkel felhúzták a templom mennyezetéig.

Liturgikus színe: a fehér. Az ünnep témáját az evangélikus liturgikus könyv így foglalja össze: „Isten jobbjára ült: közbenjár egyházáért.” Jézus Krisztus mennybemenetelének leírása az Újszövetségben három helyen szerepel: Márk evangéliuma 16. fejezetében, Lukács evangéliuma 24. fejezetében és az Apostolok Cselekedetei 1. fejezetében.

Szent Ágoston szerint az egész világon elterjedt ünnep. Az Úr utolsó rendelkezéseit, a Vigasztaló megígérését és a mennybemenetelt beszéli el a liturgia.

„Feltámadásod, Uram, a mi reménységünk, Mennybemeneteled a mi megdicsőülésünk... Add, hogy veled együtt mi is a mennybe menjünk, és szívünk hozzád emelkedjék. De azt is add meg, hogy fölemelkedve ne váljunk gőgössé, se ne bizakodjunk el erényeink miatt, mintha a mi tulajdonunk volna. Add, hogy a szívünk a magasban legyen, de melletted, mert a szív felemelése, de nem tehozzád, az kevélység, hozzád emelése viszont biztonság. Te, aki fölmentél a mennybe, menedékünk lettél...” (Szent Ágoston). Magyar Kurír

A Lélek túlaradása

Pünkösdkor a Lélek olyan túlaradó egyéni és közösségi ajándékokkal halmozza el úgy az egyházat, mind a hívek közösségét, hogy szinte természetesnek, mégis megújítónak, szinte túlzónak, mégis nehezen megragadhatónak gondoljuk alakját, jelenlétét, kiáradását. Ezért is az egyház kincseiből szeretnék egy-egy értékes, előre vivő gondolatot bemutatni, amit különösen is az elmúlt közel fél évszázad pápái, úgy, mint II. Szent János Pál, XIV. Benedek, majd Ferenc pápa a Szentlélek kapcsán körültekintően fogalmaztak meg.

„Korunkban arra hív fel minket az Egyház mindig ősi és mindig új hite, hogy egyre tüzetesebben foglalkozzunk az életet adó Szentlélekkel. Ebben segít és ösztönöz minket a keleti egyházzal közös örökségünk, ahol nagy gonddal őrizték meg az egyházatyáknak a Szentlélekről szóló rendkívül gazdag tanítását.” (II. János Pál pápa enciklikája a Szentlélekről az Egyház és a világ életében 2.)

Szertartásaink keleties varázsa, liturgikus dallamaink változatossága majd elfeledteti azt a konkrét történelmi tény, hogy a Pünkösd ötven, bizonytalanságban töltött nap után érkezik el a tanítványokhoz. A szemük láttára keresztre feszített Jézus visszatért a halálból, mégis ez a megismételhetetlen csoda nem győzte meg azonnal és végérvényesen sem a kételyeiket, sem az egymás közötti vitáikat: vélt és valós félelmeik miatt zárt ajtók mögé húzódtak (vö. Jn 20,19.26), beszűkült perspektívával, tétlenül és halogatások közepette. Nemde ráismerhetünk ennek a nyomasztó életérzésnek toxikus maradványaira, amik korábban az egyházatyákat, a közelmúltban pedig akár minket is érthettek? A kétségbeesetten bezárt ajtók, protokoll szerű izolációs eljárások már-már lelketlenné tették a világot, miközben a túlélés sokak számára szinte az egyetlen életcélra redukálódott.

A Szentlélek leszállásával ezek az öncélú aggodalmak pillanat alatt eltűnnek vagy átalakultak. Az apostolok Jézus mennybemeneteléig egy nekik szánt, mondhatni exkluzív „Isten-országot” vártak (vö. ApCsel 1,6), most bátran indulnak, hogy ismeretlen helyekre is elmenjenek.

„Mégsem elég csupán ismerni a Lelket; el is kell fogadnunk őt lelki vezetőként, „belső Tanítómesterként”, aki bevezet bennünket a Szentháromság misztériumába, mert egyedül ő tud megnyitni bennünket a hit számára, és őáltala tudjuk azt nap mint nap teljesen megélni.” (Benedek pápa: Üzenet a 23. Ifjúsági Világtalálkozóra 5)

Ez a belső Tanítómester képes arra, hogy a lélektelen magatartást, tétova munkálkodást, akár komoly veszteséget is -akkor és most- megváltoztasson. Az apostolok a felső terembe zárkóztak be félelmükben, izolálták magukat a világtól.

„Korábban szinte sosem beszéltek nyilvánosan, és amikor azt tették, akkor is csak bajt okoztak, amikor például Péter megtagadta Jézust; most pedig parrésziával [bátor nyíltsággal] beszélnek mindenkire.” (Ferenc pápa: Pünkösd homília 2019.)

Egyedül a Lélek alakíthatja át a káoszt és félelmet, simíthatja el a korábban okozott bajokat, pótolja az emberi mulasztásokat. Foglalkozás, elfogadás és bátor nyíltság, így összegezhető

pár szóban a három pápa tanácsa. Várjuk közösen a Lélek kiáradását, a Vele foglalkozó és Őt követő keresztények bátor kiállását, őszinteségét és bátorságát! dr. Jaczkó Sándor budapesti helynök atya gondolatait olvashattuk..

Pünkösdfesztiválnapra

A kereszténység szakadatlan felszólítás önmagunk túlszárnyalására, a soha véget nem érő növekedésre. Ez pedig hitelesen csak a Szentlélekkel való együttműködéssel lehetséges! Kockázat, de másképp nincs továbblépés!

Pünkösdfesztivállal lezárul a húsvéti ünnepek. Minden ünnepek vége egy másiknak a kezdete: ha a karácsonyi ünnepek a születésre, a böjti a szenvedésre, a húsvéti a feltámadásra összpontosítja hangsúlyosabban a figyelmet, akkor a pünkösdfesztivál mindenképpen a beteljesülésre! Aki a teljesség felé halad, annak élete kitágul.

Minél többet időzöm Isten jelenlétében, a bennem is lakó Szentlélek által egyre több minden feltárul. Valójában az tárul fel, ami már ott van, csak testi szemeimmel még nem láttam.

A Szentlélek által és a Szentlélekben tárogul ki az élet. A Szentlélek élete bennem mindennek értelmet ad. Valójában csak a Vele és Őbenne való életnek van értelme, minden más másodlagos.

A lényeg: a Szentlélekben megélt Élet. Amíg ezt nem ismerem fel, addig csak szunnyadok ebben a fizikai világban, mert nem ismertem fel a teljes igazságot. A Lélek az, Aki felébreszti bennem a vágyat és Általa ismerem fel a teljes igazságot. „Elvezet titeket a teljes igazságra.” (Jn 16,13) A teljes igazság egyik fontos ismertetője a lelki fiatalság.

Aki engedi, hogy működjék benne a Lélek, mindig megújul, mindig fiatal marad lelkében, ami aztán kifelé is meglátszik. A Lélekkel és Lélekben élő ember másképp öregszik, mint az, aki ennek nem tulajdonít fontosságot: a testen átsugárzó Szentlélek idős korban is sugárzik.

A lelki fiatalság ugyanis állapot. Ez az állapot a Szentlélek ajándéka mindenkiben, aki engedi, hogy dolgozzék benne és vezesse őt a Lélek.

A teljes igazság második ismertetője következik az előzőből: megfiatalodott lélekkel lehet mindig továbblépni – túlélve a nehézségeket.

Látom az engem körülvevő világot, a körülményeket, amelyek megbéníthatnak, így könnyen eluralkodhat rajtam a félelem.

Valaki arra lett figyelmes házában, hogy zajos csapkodás van ablakánál. Odament és egy kétségbeesett lepkét látott az ablakon belül röpködve menekülni, az ablakon kívül levő veréb

elől. A veréb azt hitte, elkaphatja a lepkét, pedig sok esélye nem volt! A lepke meg folyton félelemben élt, a félelem bénította le, a félelem bénította meg!

Az apostolok Húsvétkor bezárkóznak és félnek, mindaddig, amíg a Feltámadt Krisztus meg nem jelenik és rájuk nem leheli a Szentléleket. A Szentlélek ereje aztán teljesen megváltoztatja őket. Ők maguk sem értik, csak érzik, hogy valami eddig megbénította és felszabadulnak. A félelem miatt nem voltak elemükben, csak félig éltek: fél-elemben éltek. Most felszabadultan, örömmel, LELKESEN hirdetik az örömhírt: szavakkal és tettekkel.

Most is látják a veszélyt, mint ahogy addig is látták mindig, de most a félelem helyett a Bátorság Lelke hordozza őket. Felülmúlják magukat, de nem a saját erejükből, hanem rácsatlakoznak arra az „Áramlatra”, ami – AKI – aztán együtt viszi őket tovább – KÖZÖSSÉGBEN!

André Manaranche, francia teológus ezt így fogalmazza meg: „A keresztény hívő olyan ember, aki mindig tovább nyújtózkodik, mint ameddig a takarója ér.”

A kereszténység szakadatlan felszólítás önmagunk túlszárnyalására, a soha véget nem érő növekedésre. Ez pedig hitelesen csak a Szentlélekkel való együttműködéssel lehetséges! Kockázat, de másképp nincs továbblépés! Ne féljek engedelmeskedni, engedni a Szentlélek sugallatainak és akkor – minden zavargás mellett és ellenére – elárad bennem és kiárad belőlem az a békesség, amelyet csak Ő képes megadni.

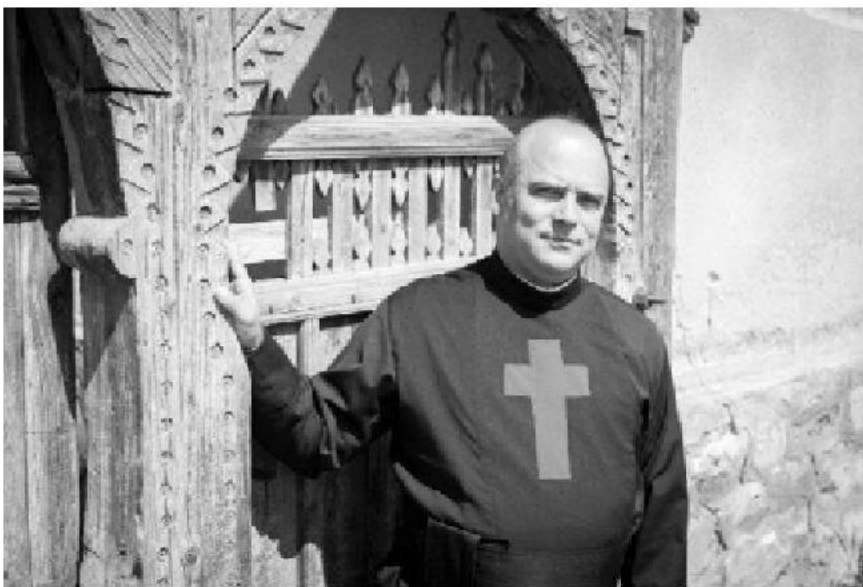
A Szentlélek mozgása, dinamikája tehát ez: fentről kérem, hiszen felülmúl engem. Lehívom és beengedem, hogy belül formáljon, alakítson és általam tovább áradjon mások felé is. Így lesz a Szent-Lelkes kicsi énből Nagy Közösség: Egy Ház, amelyben mindannyian elférünk, mert végre megértjük és elfogadjuk egymást. Leomlanak a falak bennünk és épülünk egymásból a Szentlélekben! Szerző: Teljes igazság, Sajgó Balázs atya elmélkedése

Legyünk csillagok Mária gyászoló palástján!

Mivel az újság megjelenésének időpontjáig a 2026. május 23-ig az idei Búcsús szentbeszédet még nem tudjuk közölni, ezért a 2025 június 7-én, pünkösd szombatján, a somlyói nyereg Hármashalom-oltáránál bemutatták fogadalmi nagybúcsú ünnepi szentmiséjén elhangzottakat, melynek főcelebránsa Kovács Gergely, a Gyulafehérvári Főegyházmegye érseke, ünnepi szónoka György Alfréd kamilliánus szerzetes volt, rövidítve az alább részletekben olvashatjuk.

A jelen lévő paptestvérek és zarándokok köszöntése után a Csíkszentdomokoson született,

Nyíregyházán szolgáló György Alfréd kamilliánus szerzetes így kezdte szentbeszédét: „Kedves égi édesanyám, segítő csíksomlyói Szűz Mária, hazajöttünk hozzád, hogy gyógyíts és megáldj. Egészen szép vagy Mária, örömünknek oka, remény csillaga, szomorúak vigasztalója, betegek gyógyítója, Szentlélek virága. Hogyan becézhetnék téged, Isten anyja, Egyház anyja? Mária, te Isten mosolya. Eljutottam hozzád, a betegek gyógyítójához Lourdes-ba is, amint megígértem gyermekként, ha meggyógyítasz, pap leszek. Elmentem hozzád már szerzetesként, vártam a gyógyulást ott, a lourdes-i barlangnál. Amikor a vízben alámerültem a gyógyító forrásnál, csalódtam. Úgy éreztem, nem gyógyítottál meg. Akkor miért az egész? Mi az élet értelme, miért a küzdelem? Mit kezdjek a csalódással? És lelkemben gyermekként lázadtam égi édesanyám ellen. »Mutasd meg ittlétem, életem értelmét« – szóltam Máriához.

Akkor, abban a feldúlt lelkiállapotban elkezdtem imádkozni az Üdvözlégy Máriát, és kimentem a lourdes-i barlanghoz.

Az élet értelmét kértem édesanyámtól, Máriától, és megkaptam, feladatot bízott rám, bizalmat szavazott nekem. Nem

sértődött meg, hogy lázadtam, hogy csalódtam, hanem megbízott, küldetést adott nekem: »Tanítsd meg az embereket imádkozni! A csalódásban, a szenvedésben, a fájdalomban, a reménytelenségben tanítsd meg őket remélni!« – hallottam Máriától.

Testvérem, erre hív ma Mária itt, az ő lábainál.

Tanítsátok meg gyermekeiteket imára kulcsolt kézzel élni.

Az imádság a remény kapuja, a remény bölcsője. (...) Nagy felelősség a mai békétlen világban. Ez a mi fegyverünk: az imádság, a rózsafüzér, az engesztelés. Lefegyverző bizalom és remény. A remény hordozója kell hogy legyek. Mindannyian azok vagyunk. Nekünk is imádkoznunk kell! (...)

Gyöngédé kell válnunk, hogy úgy imádkozzunk, mint egy asszony, mint egy édesanya. Tanítsátok meg a családokat imádkozni és vegyétek észre Mária könnyeit, az ő sebzett arcát.

Máriának most is van oka a sírásra, amikor nem is olyan rég kitört a háború a szomszédunkban. Kárpátalján egy hölgygel beszéltem, aki a bombariadó közepette az egyik istenélményét, látomását mondta el, ami üzenet volt számomra. Láta Máriát szemében könnyekkel, egy fekete palást volt rajta, fénylő csillagokkal.

Az asszony megkérdezte Máriától:

Miért sírsz és miért fekete a palástod? „Azért fekete a palástom, mert gyászolok. S azért sírok, mert mind a két nép az én gyermekem, aki most háborúban áll. Az oroszok is és az ukránok is” – mondta neki Mária.

Az orosz és az ukrán nép is mélyen Mária-tisztelő nemzet. A magyarok is és a románok is, a németek is, a romák is, minden nemzet a Kárpát-medencében Mária gyermeke. Fekete a palástja, szeme telve könnyel. Mária szenved, gyászolja gyermekeit. „Mik azok a csillagok?” – kérdezte Máriától az asszony. „A csillagok, leányom – mondta a látomásban Mária –, a ti imáitok, a ti együttérzések, a ti testvériségek.

Vegyük észre Mária könnyeit! Legyünk csillagok az ő gyászoló palástján. Testvérek vagyunk mindnyájan, Mária gyermekei, palástjának ékei!

Ne csak Mária könnyét, de örömét is vegyük észre, és mutassuk be neki, hozzuk el örömünket, hálánkat. A hálátelt lélek gyógyír a találkozásban. Mária örömünknek oka, de szerezzünk mi is örömet neki azáltal, hogy észrevesszük mások örömét, hálát adunk érte és bemutatjuk Máriának.

Legyünk életünk tevékeny szeretetével mások boldogságának okai, szerzői. S hogyha örömet tudunk szerezni, hogyha fölmelegítettük valakinek a félelemtől didergő, magánytól fázó lelkét, hozzuk el Máriához magunk és mások örömét, s meséljük el neki: »Mária, mi a te gyermekeid vagyunk, s olyan jó volt látni a boldog ember arcának ragyogását: Ragyogott, mint a te arcod!« Mária, ha boldognak lát titeket mint édesanya, ő is boldog lesz. Ne hagyjátok magukra a szenvedőket, az elesetteket!

A jubileumi évben (2025) Szent Kamill megtérésének 450. évfordulóját ünnepeljük. Ő mondta: ***Légy olyan a betegágynál, mint a virág, ami illatát árasztja és betölti a szobát.***

A te szeretetednek, a te jóságodnak az illata áraszsa el, töltsse be szeretteid életét, a betegek, a szenvedők életét. Légy Isten irgalmának illata találkozásaidban! A remény jelévé, gyógyító jellé kell válnod e világban!

Ahogy Szent Kamill atyánk mondta: „Cum matris corde!” Anyai szívvel légy jelen a beteg mellett. Az anyai szív szeretetét saját édesanyjától és mennyei édesanyjától tanulta. Ahogy a Szűzanya szeretettel állt Jézus keresztje alatt, olyan szeretettel, olyan sebzett, de szerető szívvel legyél a szenvedő emberek mellett. Legyél a szerető remény zarándoka, a sebzett gyógyító. Bizzál Istenben és szeresd őt! Úgy, ahogy Mária tette és bizonyoságot is tett róla kimondott igenje által. Igent mondani az életre, igent mondani a szeretetre – ez zarándok életünk feladata!” Forrás: Romkat.ro, Fotó: László F. Csaba, Bíró István, Cziple Hanna, erdélyi Mária Rádió, csíkajnádi Szent István Szervezet, Veress Sándor Magyar Kurír. Lejegyezte:

Oreskóné Tünde

„A keresztnység nem vélemény, hanem örömhír”

Pünkösdi beszélgetés rövidített változata Erdő Péter bíborossal.

Pünkösöd nem csupán az egyház születésnapja, hanem a lélek által kapott bátorság ünnepe is – mondja Erdő Péter bíboros, aki az ünnep üzenetéről, az apostoli küldetésről, Ferenc pápa örökségéről és az új pápai korszak kihívásairól is beszélt a Magyar Nemzetnek.

– Pünkösöd a húsvéti időszak megkoronázása, a Szentlélek eljövételének ünnepe, az egyház születésnapja, ezért talán érthető, hogy az egyházon kívülieknek vagy a hitüket nem gyakorlók számára ez az ünnep már a karácsonyhoz vagy a húsvéthoz képest kevésbé értelmezhető. Mit tanít pünkösöd ünnepe az egyházon belülieknek és az egyházon kívülieknek?

– Első hallásra úgy tűnik, hogy ez egy elvont ünnep, pedig a mai emberhez lehet, hogy ez áll a legközelebb. Ha van Isten, aki fölötte áll az anyagvilágnak, de teremtője, fenntartója, kormányzója a mindenségnek, akkor a jelenléte és hatása a világban titokzatos módon érvényesül. Ha pedig hiszünk – márpedig mi keresztnyént szilárdan hiszünk – abban, hogy ez a hatás személyes, akkor itt van a Szentlélek közöttünk. A Teremtés könyve azzal kezdődik, hogy az Úr lelke ott lebegett a vizek fölött. A világmindenség és a teremtő, kormányzó Isten kapcsolatát fejezi ki és teszi elevenné a Szentlélek. Ebben pedig a mi személyes emberi kapcsolatunk nagyon fontos ösztönzést kap. Az apostolok cselekedeteiben azt olvashatjuk az apostolokról, hogy bezárkóztak, mert félték. A félelmük pedig egyszerre megszűnik, amikor leszáll rájuk lángnyelvek alakjában a Szentlélek. A lélek leszállását és lángnyelvekhez vagy tűzhöz való hasonlítását már az Ószövetségben is megtaláljuk. Például,

amikor Mózes lelkéből kapott a hetven kiválasztott vezető, ahogy a tanítványok is, akikre a Lélek leszállt. Azt is olvassuk, hogy a keresztségben vízből és Szentlélekből születnek újjá az emberek, tehát minden megkeresztelt ember valamilyen módon megkapja a Lélek ajándékát, aminek aztán különleges teljességét nyeri el a bérálás, illetve az egyházi rend szentsége által. Amikor arról beszélünk, hogy hűségeseznek kell lenni a hitünkhöz, meg kell látnunk, hogy ma ez mit jelent, és még bátornak kell lennünk, hogy közöljük örömünket és reményünket az egész világgal, akkor mi abban bízunk, hogy a Szentlélek segít bennünket.

– A húsvéti időszak lezárulásával megkezdődik az évközi idő, amely a világban való igehirdetés és tanúságtétel idejét jelképezi. A szabad véleménynyilvánítás korában hogyan tehet hitelesen tanúságot hitéről egy keresztény ember úgy, hogy ne csak egy vélemény legyen a sok közül, hanem ennek kiemeltségét is átadja? Egyáltalán helyes-e erre törekedni, vagy hogyan helyes erre törekedni?

– *A kereszténység egyértelműen vallja, hogy Krisztusban jött el a teljes és a szabadító igazság, hogy Krisztus Isten kinyilatkoztató végső és teljes szava az emberiséghez. Van egy olyan örömhírünk, evangéliumunk, amit meg kell osztanunk mindenkivel. Ez az örömhír pedig abban áll, hogy Krisztus feltámadt, és bennünket is arra hív, hogy a halálunk után a feltámadás örök boldogságában részesüljünk.*

Ezért a kereszténység már a kezdet kezdetétől fogva missziós vallás. Pontosan a pünkösd csodája teszi lehetővé az apostoloknak, hogy leküzdjék a félelmüket, és kiálljanak az emberek elé, számot adjanak az örömhírükről.

A mai világban mondják, hogy a szólásszabadság korát éljük, de ez nem mindenütt van így. A világ számos országában még a vallásszabadságot, vagyis egyáltalán a vallás gyakorlásának szabadságát is korlátozzák. Több országban pedig, ahol mégis elismerik, ugyan vallásszabadság van, de lelkiismereti szabadság továbbra sincs, vagyis nem lehet áttérni egyik vallásról a másikra. Nem lehet azt mondania egy felnőtt embernek, hogy „a lelkiismeretem alapján ezt tartom igaznak és helyesnek, ezért a

korábbiaktól eltérően ezt a vallást fogadom el”. A nyugati világ legtöbb országában ezt a szabadságot biztosítják, de nagyon sok országában a világnak – hadd legyek most egy kicsit globalista – ez nincs megengedve. Itt Budapesten és számos nyugati országban is találkozunk olyan felnőtt megkeresztelkedőkkel, akik azért jöttek el hazájukból, mert keresztények akarnak lenni. És nem csak nálunk van így, hanem Franciaországban is, ahol idén húsvétkor örvendetes statisztika volt erről. Sok olyan felnőtt keresztelkedő van, aki a saját hazájában nem lehetett volna keresztény büntetlenül. Vegyük ezt észre és a vallásszabadság értéke mellett álljunk ki, ahol csak lehet.

A nap további lefolyását az határozza meg, hogy hány közösség akar bemutatkozni és programot kínálni. Ez egy első alkalom, mert eddig mindig Máriaremetén volt a karizmák ünnepe. Meglátjuk, hogy ez az új helyszín milyen jól működik, így ez részben debütálás is lesz. Pünkösdhétfő pedig ideális időpontot és lehetőséget kínál. Mert így átélve az ünnepet, azt követően megnézzük, hogy saját közösségünk életében mit produkált a Szentlélek. Tekintsük át a karizmákat, a közösségeket, az egyházi intézményeket, hogy mennyi érték van az egyházunkban, és osszuk meg ezt egymással.....

– Ferenc pápát sokan és sokféleképpen látták az egyházon belül és kívül. Talán leginkább formabontónak és újítónak tartották, valóban helytálló ez a jelző az ő esetében?
– A formákat illetően biztosan helytálló. Mindjárt ahogyan megválasztása után köszöntötte a Szent Péter téren egybegyűlt híveket. A hagyományos vörös mocétumot és a Szent Péter és Pál apostolt ábrázoló pápai stólát elutasította, nem is vette fel. Fehér reverendában lépett ki az erkélyre, és a szokásos köszöntés helyett mindjárt jó estét kívánt mindenkinek. Ami egyeseknek tetszett, mások azt mondták, hogy jó, de azért Jézus Krisztust is meg kellene említeni mindjárt az elején. Mindenesetre a későbbi tevékenységével azt igazolta, hogy a világra nagyon figyel. A „ráhallgatás” az egyik kedvenc szava volt, ezt ő gyakorolta is. A kor jelenségeire, az emberekre igyekezett odafigyelni, pápai megnyilatkozásaiban reagálni. Lesz még gondolkozni- és tanulmányozni való az ő megnyilatkozásai kapcsán a jövőben is. Ugyanakkor voltak neki, úgy mondanám, prófétai cselekedetei, mint például a kis fehér autó, amivel közlekedett és az általános visszafogottsága. Ezeket nem úgy kell érteni, hogy nekiült és kiszámolta papíron, melyik mennyibe kerül, mi az olcsóbb. Ezekkel akarta mutatni azt a közösséget, ami őt az egyszerű emberekhez fűzi, mutatni akarta azt, hogy ő nem a társadalomnak a felső rétegéhez akar tartozni, hanem mindenkivel közösséget vállal. Ilyen, mondhatni prófétai jellegű cselekményekből bőven találunk az ő szolgálati ideje alatt. Azt

hiszem, sokan értették vagy legalábbis ráéreztek erre. Ezt bizonyítja, hogy a temetésén nagyon sokan megjelentek, és elkísérték a koporsóját a Santa Maria Maggiore-bazilikába, és azóta is sokan állnak sorba, hogy tiszteletüket tehessék a sírjánál.

– Bíboros úrnak nagy érdemei voltak abban, hogy Ferenc pápa 2023-ban Magyarországra látogasson.

– Valóban többször kértem, hogy jöjjön el, mert egyrészt úgy gondoltam, hogy ez a magyar közösségnek, egész Magyarországnak, de a katolikus közösségnek is új lendületet, impulzust fog adni, másrészt úgy gondoltam, hogy talán a Szentatyának is erősítést adhat, ha találkozik az itteni hívők szeretetével. Mondhatom, ez igazolódott is.

– Robert Francis Prevost akkor még érsekként érkezett Magyarországra Ferenc pápa kíséretében 2023-as látogatása során. A bíboros úrnak milyen személyes élménye fűződik hozzá?

– A kíséretnek ő volt az a tagja, akivel a legtöbbet és a legértelmesebben el lehetett beszélgetni. Nagy volt a tömeg, a mozgás, a kíséret tagjai sem mindig értek rá, de vele komoly dolgokról nagyon szépen tudtunk beszélgetni, aminek különösen örültem. Úgy láttam, őt is érdekelte, hogyan gondolkoznak az itteni emberek. Túl tudott látni a nyugati média általános narratíváján, ami biztató jel volt számunkra.

– XIV. Leó pápa milyen irányt hozhat az anyaszentegyháznak? A névválasztás ezt hogyan világítja meg?

– Kértük tőle, hogy magyarázza meg nevét, a nyilvános beszédein kívül külön nekünk, bíborosoknak is szólt erről. Feltétlenül az volt a szándéka, hogy XIII. Leó pápa életműve előtt tisztelegjen, és valamiképpen hasonló helyzetben is érzi magát, mint amelyben névelődje működött. Egy korforduló pápája, akinek figyelembe kell vennie az emberiséget érő nagy kihívásokat, és ezekre a hit fényében választ kell keresnie. Különösen szívügye az emberi munka kérdése. XIII. Leó a munka megbecsülését, a kizsákmányolás elleni fellépést mély és vallásosan megalapozott dokumentumokban fejtette ki. Az egyház társadalmi tanításának első nagy összefoglalását ő adta. XIV. Leó pápa látja azt és fel is háborítja, hogy a világban ma is van bőven az emberi munkát érintő kizsákmányolás. Konkrét emberek, csoportok felé, másrészt egész régiók, egész országok felé létezik egyfajta strukturális kizsákmányolás. Ezek mellett egy új veszélyt is lát, a technológiai fejlődéssel és a mesterséges intelligenciával

kapcsolatban. Az utóbbi időben felmerült az a veszély, hogy százmilliók munkája válik fölöslegessé, márpedig az emberi munka vagy maga az ember nem válhat feleslegessé, mert ez a Teremtő gyalázása lenne. Mi, amikor a reményt hirdetjük az emberiség számára, akkor egyben azt is hirdetjük, hogy Isten értékes célra rendelte az embert és az emberiséget. Meg kell találnunk ebben az új, technikailag fejlett környezetben azt az értelmes magatartást, ami az Istentől nekünk szánt küldetést teljesíti. Egy hatalmas kihívás és egyben korszakos felismerés, hogy a mi egyházunknak dolga van ezzel a helyzettel.

– Számíthatnak a magyar hívek XIV. Leó pápa látogatására a közeljövőben?

– Általánosságban, „csípőből” meghívni a Szentatyát lehet, de nem szokott nagyon eredményes lenni. Egy ilyen invitálás azt fejezi ki, hogy szeretjük a Szentatyát és örülnénk, ha eljönne hozzánk, de ez nem elegendő indok arra, hogy meg is induljon bárhová. Ahhoz kell egy fontos esemény, alkalom és formális, hivatalos meghívás az állami és az egyházi vezetők részéről. Ilyen esetben már van arra esély, hogy eljön. Hogy milyen lesz az utazási politikája és hogyan viszonyul az apostoli látogatásokhoz, még ki kell hogy derüljön. Egyelőre azt a konkrét utazási tervét hallottunk, amelynek során a niceai zsinat 1700. évfordulójára Törökországba szeretne ellátogatni. *(Ezen a zsinaton hirdette ki az egyház Jézus Krisztus egylényegűségét az Atyaistennel.)* Ez nagyon fontos dolog, mert ezzel megint a kereszténység lényegéhez érkezünk. Jézus Krisztus számunkra nemcsak nagy próféta vagy egy kiváló ember, akinek az emlékét őrizzük, hanem Isten-ember. Jézus istensége a keresztény tanítás és hit lényegéhez tartozik.

– A másodpercenkénti hírek korát éljük, amely kihívást is jelent, mint a lelki élettől elfordító kísértések egyike. Hogyan érdemes ehhez viszonyulnunk keresztény hívőként, hogy „*a lelkünkben ne valljunk kárt*”, és milyen módon használhatjuk jól az örömhír terjesztésére ezt a fajta informatív eszköztárat?

– Óriási nagy kérdés, mert ez az eszköztár sokszor már nem eszköztár, hanem ránk telepszik, és irányítja az összes tevékenységünket. Óvatosan kell vele bánni. Természetesen nem utasíthatjuk el, hiszen nagy lehetőség rejlik benne. De emellett az is igaz, hogy az embert érő erőteljes és gyorsan váltakozó audiovizuális hatások arra nevelnek, készítetnek, hogy elvonatkoztatás és fogalmi gondolkozás nélkül azonnal reagáljunk az impulzusokra. Ez helyes reakció és fontos dolog, az állatoknak és a növényeknek is szükségük van erre, így is

reagálnak. Az embernek is van ilyen képessége, de az ember többre is képes. Ezért nagyon vigyázni kell, hogy ne maradjunk meg ezen a szinten, hanem tanuljunk meg gondolkodni, törekedjünk az egész és az összefüggések látására. Mert ha nem látjuk az összefüggést, akkor nem vagyunk felelősek, nem érezzük a felelősségünket, akkor nincs morál, talán még törvénytisztelet se. Urbano Navarrete professzor mondta egyszer, hogy az az egyházjogász – neki is ez volt a szakmája –, aki paragrafusrágó, aki az egyes törvények részleteivel foglalkozik csupán, az nem jogász. Látni kell a rendszer egészét ahhoz is, hogy az ember törvénytisztelő polgár legyen. Hát még mennyire látni kell, amikor az egész erkölcsről, a közösségi viselkedésről, az ember végső céljáról van szó. Az egész látása tesz minket képessé saját felelősségünk meglátására is. Azért is kell küzdenünk, hogy ne veszítsük el ezt a képességünket, mert az antropológiai változások korát is éljük.

Ebben foglalható össze az ember méltósága. A keresztény hagyomány az ember méltóságán azt érti, hogy a teremtő Isten képmásai vagyunk. Nevezetesen, hogy értelmünk és szabad akaratunk van és halhatatlan a lelkünk. Az értelem és a szabad akarat gyakorlásához pedig kell ez az áttekintés. Ha csupán gondolkozás nélkül reagálunk, akkor nem használtuk az értelmünket. Ha nem tudunk magunk elé vázolni alternatívákat, akkor nem tudunk választani, vagyis nem működik az emberi szabadság. Az emberi méltóság azt kívánja, hogy ezzel a problémával és kihívással komolyan szembenézzünk. Szerző: Juhász Kristóf István, Fotó: Polyák Attila

Székely János püspök lesz a csíksomlyói pünkösdi búcsú szónoka 2026-ban.

Az idei csíksomlyói fogadalmi búcsú főcelebránása és szónoka május 23-án Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke lesz. A búcsú mottója: „A keresztséggel Krisztus előttünk jár, hogy a keresztény nép hűségesen kövesse őt.” (Szent Maximus).

Az alábbiakban Timár Sándor Asztrik OFM, a kegytemplom igazgatójának zarándokokhoz szóló sorai olvasható.

Csíksomlyó titka. Fél évezrede hozzák ide szándékaikat és reményeiket a Szűzanya gyermekei. Elgondolhatatlan és megszámlálhatatlan mennyiségű ember lépte át ez idő alatt kegytemplomunk küszöbét, és járult gyermeki alázattal a Segítő Mária elé. Mindannyian ugyanazt látták, és mégis mindannyiukban más kép formálódott meg hitük és lelkük szerint.

Mit láttak ők, és mit éreztek? Örök titok marad, de megélt pillanataik itt lebegnek körülöttünk mindörökre, gazdagítva Csíksomlyó misztériumát.

Az idei liturgikus év eseményeire tekintve elmondhatjuk, hogy gyakran fordulunk majd a távoli múlt felé, hogy megidézzük szentjeink életpéldáit és azokat a sorsfordító mozzanatok, amelyek révén eljutottunk napjainkig. Tesszük ezt azért, hogy tudjuk, miként alakult ki mai életünk, és soha ne feledjük, mit kaptunk elődeinktől, mit kell őriznünk és mit kell továbbadnunk.

Csíksomlyói pünkösdi búcsú mottója: „A keresztséggel Krisztus előttünk jár, hogy a keresztény nép hűségesen kövesse őt.”

Csíksomlyó csodálatos természeti környezetével ma is vonzza a távoli vidékek zarándokait. Az ideérkezők egy része azonban tanácstalanul keresi a templomban és környékén Csíksomlyó titkát. Nem találja, és nem is fogja meglátni, mert amit érzéklni szeretne, nem a puszta falakban rejlik, hanem az itt élő emberek lelkében, hitéletében, szokásaiban és mindennapjaiban.

Ezért különösen fontos, hogy a pünkösdi zarándokok csatlakozzanak a helyi plébániák keresztaljaihoz, és a helyiek ünnepi szokásain keresztül részesüljenek valamiféle beavatásban. Ilyenkor hangzanak el azok a – akár távoli múltat idéző – történetek, amelyek másként legfeljebb könyvek lapjairól lennének ismerhetők, pedig egész generációk hitelményét alapozták meg.

Az itt élők számára a keresztség nem csupán vallási rítus, hanem a Krisztussal való sorsközösség bizonyítéka. Tudják, mit jelent az idei pünkösti búcsú jelmondata: „A keresztséggel Krisztus előttünk jár, hogy a keresztény nép hűségesen kövesse őt.” Emlékezzünk a lelki készüllet idején tiszteletreméltó Márton Áron püspök úr intelmére is:

minél nehezebb a „kereszt súlya”, annál szorosabban kell fogni a keresztet hordozó Krisztus kezét.

A fogadalmi búcsú főcelebránsa és szónoka Székely János, a Szombathelyi Egyházmegye püspöke, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke lesz.

Nyitott lélekkel, tiszta szívvel és ferences testvériséggel várunk mindenkit Csíksomlyóra!

A búcsúra való lelki felkészülésben segítenek a megjelent kiadványok: a liturgikus és programfüzet, illetve a Csíksomlyó Magazin. Egyéb kiadványok és nyomtatványok megvásárolhatók a csíksomlyói kegyhely kegytárgyüzletében.

Folyamatosan frissülő információk: a Csíksomlyó-kegyhely Facebook-oldalán. **Szeretettel és imával, Timár Sándor P. Asztrik OFM, a kegytemplom igazgatója, Forrás: Erdélyi Ferencesek, Fotó: Erdélyi Ferencesek archívuma, Magyar Kurír**

ESETEM AZ ALGORITMUSSEL

Hosszasan töprengtem azon, hogy közzé tegyem-e, ami velem történt. Próbáltam lezárni, de újra nyugtalanná tett. Döntöttem.

Egy szép verőfényes májusi reggelen, miután felébredtem még fekvőhelyemen mély sóhajtással hálából az Assisi Szt. Ferentől származó „Én Istenem én mindenem” fohász tört fel szívemből. Szerettem volna meghallgatni az Euchariszt zenekartól a „Deus meus et omnia” „feldolgozást.

Miután a keresőbe beírtam: Én Istenem én mindenem... A következő üzenetet kaptam, a várt klip helyett.

A mesterséges intelligencia így válaszolt: „úgy tűnik, valami nyomasztja a szívedet, és szeretnéd megosztani a gondolataidat. Nyugodtan folytasd a mondatot, és írd le részletesen mi kavarg benned, **ÉN SZÍVESEN**

MEGHALLGATLAK.”

Történt már Veled is hasonló??

Működéséből fakadóan nem várható el, hogy 100 százalékosan pontos legyen, vissza is lehet vele élni. Ezért fontos, hogy ismerjük az Egyház erkölcsi iránymutatását.

Weningerné Csilla

Historia Domus

Martin Hudacek: „Meg nem született gyermek” szobra a mi egyházközségünkbe is megérkezett és bemutatásra került.

A “Meg nem született gyermek szobra” vándorszobor, amely a világ minden táján segít a nőknek és családjuknak a múlt, az abortusz sebeinek feldolgozásában, gyógyulásában. SZOBOR AZ ÉLETÉRT. A szobor megtekintése az élet ajándékáért való imádságos elmélyülésre ad alkalmat.

A szobor története

A szlovák művész, Martin Hudacek “Meg nem született gyermek” szobrának magyarországi

darabja, különleges történetet tudhat magának. Ez a külön nekünk, magyaroknak készült szobor egy perből született.

Nagy visszhangot keltett annak idején az az abortuszpárti demonstráció, amely során egy püspöki ruhába öltözött férfi egy ABORTUSZTABLETTA feliratú zacskóból osztotta ki a résztvevőknek az Oltáriszentséget jelképező „abortusztablettákat”, ami valamilyen szőlőcukor lehetett

valójában. Mindegyik tablettánál elismételte, hogy „Krisztus teste”. A jelenetet kamerákkal felvették és az erről készült film az interneten keresztül bejárta az országot. Hatalmas felháborodást okozott keresztények és más jóérezésű emberek körében, akikhez eljutottak a képsorok.

A CitizenGO oldalon keresztül petíciót indult, melyet több mint 12 000-en támogattak. Kértük, hogy a vallásgyalázó akció résztvevői kérjenek bocsánatot a keresztényektől, ami sajnos még nem történt meg. Többen úgy éreztük, hogy nem hagyhatjuk annyiban a Krisztuson való gúnyolódás ügyét. dr. Lábady Tamás tanár úr megkeresése után ezért pert indítottunk, hogy ne lehessen többet ilyet szabadon csinálni, továbbá mivel mélyen megsértett minket az életet adó Krisztus halált hozó abortusztablettával való azonosítása. A perhez három

elkötelezett keresztény, Dr. Lábady Tamás volt alkotmánybíró, dr. Frivaldszky Gáspár az Emberi Méltóság Központ igazgatóhelyettese, illetve Zarka Rozina az Együtt az Életért Egyesület fiatal önkéntes munkatársa adta a nevét.

Miután az abortusztablettával történő vallásgyalázás ügyét másodfokon jogerősen megnyertük, úgy döntöttünk, hogy a várt 600 000 Ft sérelemdíjat a „Meg nem született gyermekek” szobrának felállítására költjük. A CitizenGO közössége megelőlegezte az összeget, és kiegészítette azt, így a szobrot Martin Hudacek művésztől megrendeltük, majd egy év alatt el is készült. Jelenleg több szervezet és magánszemély is felvállalta a szobor ügyét, így a szobor útját együtt szervezik a per résztvevői, illetve az Emberi Méltóság Központ, az Együtt az Életért Egyesület, a József Szövetség és a CitizenGO csapata.

A per tovább folytatódott a Kúrián (Legfelsőbb Bíróság). Ezen a fórumon úgy határozott a bíró, hogy a katolikusoknak – közszerelőkhöz hasonlóan – túrniuk kell az ilyen, hitüket gyalázó megnyilvánulásokat. Ezzel nem értettünk egyet, így az Alkotmánybírósághoz fordultunk, ahol kimondták: a katolikus közösség méltóságát sérelem érte, ezért újabb ítéletet kell hoznia a Kúriának az Alkotmánybíróság döntésével összhangban.

Hogyan is néz ki ez a szobor? Azoknak, akik még nem ismerik, érdemes egy kicsit szavakkal leírni, hogy miről szól. Egy márványból és üvegből készült alkotásról beszélünk. Két alak látható rajta, a márványból készült, térdelő, arcát a tenyerébe fordító szomorú anya és a vele szemben álló, üvegből készült, kezét az anya feje felé helyező hét éves körüli kislány. A kislány amellet, hogy megbocsátón az anya felé nyújtja a kezét, még lép is felé egyet. Nem kérdez, nem von felelősségre, megérti az anya fájdalmát. Ez a lényege ennek a szobornak: azok a nők, akik ráeszmélnek az abortuszok súlyára, nem beszélhetnek róla. A társadalomban nem elfogadott az a fájdalom, ami az abortusszal jár.

Pedig még a feministák is vallják, hogy az abortusz lélekölő dolog. A minap egy feminista írónnal vitáztam a 72 Tanítvány Mozgalom szervezésében a Háló Központban. Ő használta ezt a kifejezést: „lélekölő dolog”, és „mindenkinek fáj”. „A legjobb lenne megelőzni”. Ebben azt hiszem mindannyian egyetértünk. Más kérdés, hogy fel sem merül sokakban, hogy egy emberéletről van szó.

Nemrégiben útjára indult tehát hazánkban is a „Meg nem született gyermek” szobra, hogy begyógyítsa az abortusz okozta sebeket, helyreállítsa az anya-gyermek kapcsolatokat, ahol ezek sérültek. Nem tudjuk, hogy mire milyen hatással van az alkotás, de a visszajelzésekből tapasztaljuk, hogy sok nőnek és férfinak, anyának és apának segített már a történetük feldolgozásában. Frivaldszky Edit, Forrás:szoborazeletert.hu

Egyházközségi hírek

Esküvő

**Muntyán Péter- Szabó Nikolett,
Sutus- Juhász László- Solymos Adrienn,
Nagy László- Kövecses Luca.**

Kereszteltek: Kerekegyháza

Kovács Réka (Kovács László- Hajagos Tímea), Berente János (Berente János- Kora Zsófia), Halák Luca (Halák Ádám- Szilágyi Janka), Halák Gergő (Halák Ádám- Szilágyi Janka), Hartmann Elena (Hartmann Zoltán- Rozsnyói Dóra), Kőrös Csongor (Kőrös József- Kusák Kitti),

Kereszteltek: Kunadacs

Kovács Miklós Attila (Kovács Miklós- Pinczel Laura), Madarász Dominik (Madarász Csaba- Pálfalvi Katalin).

Elhunytak:

Mikina Lajosné (Lőrincz Magdolna), Tóth Pál Ferenc, Domján Istvánné (Mizsei Emma), Dorcsák László, Kollár Ferenc, Duráncsik László,

Szentségekkel ellátva:

Petes Balázsné (Dúl Ilona)

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotók:** Ruskó Norbert atya, Dr. Makkos Nándor, Oreskó Imre és Tünde, Szabóné Mozsárik Györgyi, Szegedi Borbála. Weningerné Csilla Szerkesztő: Oreskó Imre, **Nyomdai kivitelezés:** Sztaskó Roland, Andrassy Írószer

Ismerjük meg egyházmegyénket zarándoklat, Péter (Arany) monostor. Bugac, 2026.05.01

Ismerjük meg egyházmegyénket zarándoklat. Tiszaalpár Szent Benedek Leányai Társaság, Jézus Szíve temploma.2026.05.01